

Hålogaland lagmannsrett

Skriv ut

INSTANS: Hålogaland lagmannsrett – Kjennelse
DATO: 2011-12-06
PUBLISERT: LH-2011-176206
STIKKORD: Tvangsfullbyrdelse. Lov om endringer i lov 26. juni 1992 nr. 86 om tvangsfullbyrdelse og (Endringslov til tvangsfullbyrdelsesloven mv.)
SAMMENDRAG: Krav om tvangsfullbyrdelse pga. manglende betaling av vannavgift. Lagmannsretten kom – som tingretten – til at innvendingene fra saksøkte ikke kunne føre fram.
Henvisninger: [LOV-1992-06-26-86](#) (Tvfbf)
SAKSGANG: Salten tingrett TSALT-2011-82135 – Hålogaland lagmannsrett LH-2011-176206 (11-176206ASK-HALO).
PARTER: Bodøsjøen Camping AS mot Bodø kommune
FORFATTER: Lagdommer Stig-Ole Haug. Lagdommer Kari Mjøhus. Lagdommer Kjell Martin Haug.

Henvisninger i teksten: [FOR-2004-06-01-931-§16-4](#) (Forurensningsforskriften), [LOV-1974-05-31-17-§2](#) (Vannavgiftsloven), [LOV-1974-05-31-17-§4](#) (Vannavgiftsloven), [LOV-1980-02-08-2-§6-1](#) (Panteloven), [LOV-2005-06-17-90-§29-15](#) (Tvisteloven)

Saken gjelder anke over tingrettens kjennelse om tvangssalg av festerett.

I skriv av 11. mai 2011 begjærte Bodø kommune v/kemneren overfor Salten tingrett tvangssalg av festeretten til gnr. 37 bnr. 1 fnr. 1 i Bodø kommune. Saksøkt etter begjæringen er Bodøsjøen Camping AS. Grunnlaget for begjæringen er legalpant for påstått manglende betaling av offentlige avgifter og eiendomsskatt. Ifølge begjæringen utgjorde kravene på det tidspunkt 136 203 kroner.

For tingretten bestred Bodøsjøen Camping AS at det var grunnlag for å ta begjæringen om tvangssalg til følge. Tvisten har sitt utgangspunkt i kommunens fastsettelse av vann- og avløpsavgift. Partene synes å være enige om at det har vært en lekkasje i ledningsnett til Bodøsjøen Camping AS, og at dette i alle fall på et tidligere tidspunkt har ført til økt vannforbruk hos sistnevnte.

Fra tingrettens kjennelse inntas gjengivelsen av partenes påstandsgrunnlag.

Saksøkte [Bodøsjøen Camping AS] har fremmet innsigelse som i hovedtrekk gjengis slik:

Det var en betydelig vannlekkasje på eiendommen i år 2007/08. Hele ledningsnett ble gravd opp og nytt ledningsnett ble etablert med isolasjonsplater og flere stengeventiler. Kostnadene beløp seg til flere hundretusen kroner og bare noe ble dekket over forsikring. Det har etter dette vært en diskusjon mellom saksøkte og Bodø kommune om størrelsen på vannavgiften. For år 2010 har saksøkte betalt i alt kr 244.623 for vann- og avløpsavgift. På fakturaene fra kommunen fremkommer heller ikke angivelse av målerstand på vannmåler for inngående og utgående vannmengde. Det er derfor umulig å kontrollere om fakturert mengde vann er korrekt. Vannmåleren er heller ikke beliggende på den aktuelle eiendom. Saksøkte ber om at saken berostilles inntil de faktiske forhold knyttet til vannforbruk av kartlagt.

Bodø kommune har i hovedtrekk gjort gjeldende:

Saksøktes eiendommen er å anse som næringsseiendom og er dermed forpliktet til å ha vannmåler. Den vannlekkasjen som oppstod skjedde på det ledningsnett som er eid av saksøkte. Kostnadene ble utbedring av ledningsnett skal derfor belastes saksøkte. Videre skal vannavgift betales ut fra den mengde vann som går gjennom vannmåler. At vannmengden har vært større enn normalt på grunn av lekkasje skyldes i denne sak forhold som saksøkte er ansvarlig for. Det er gitt reduksjon i avløpsavgiften i det lekkasjevannet ikke belastet ledningsnett, men gikk rett i grunnen. Det er ikke vanlig at målerstand fremkommer på fakturaer, men målerstand er nå fremlagt og også sendt til saksøkte. Bodø kommune ber om at begjæringen om tvangssalg tas til følge.

Tingretten kom til at det var grunnlag for å ta begjæringen til følge, og 30. august 2011 avsa Salten tingrett kjennelse med slik slutning:

1. Retten tar begjæring om tvangssalg av festeretten til gnr. 37 bnr. 1 fnr. 1 i Bodø kommune til følge
2. Tvangssalget gjennomføres som medhjelpersalg

Advokat Finn Ove Smith, Bodø, ble oppnevnt som medhjelper til å gjennomføre tvangssalget.

Bodøsjøen Camping AS har erklært anke over tingrettens kjennelse. Bodø kommune har tatt til motmæle og inngitt tilsvarende. Bodøsjøen Camping AS er gitt anledning til å supplere anken. Innkomne uttalelser er sendt kommunen til orientering.

Bodøsjøen Camping AS opprettholder anførselene for tingretten, og gjør ut over dette i grove trekk gjeldende:

Tingretten burde ha undersøkt om Bodøsjøen Camping AS hadde mer å tilføye i sakens anledning før den traff avgjørelse i saken. Kjennelsen mangler drøftelse av argumenter for og imot, og aktuelle lovbestemmelser er ikke berørt. Det ser ut til at tingretten i all hovedsak eller tilnærmet utelukkende har lagt Bodø kommunes brev av 21. juni 2011 til grunn. Videre er det merkelig at adv. Smith er oppnevnt som medhjelper all den tid han har bistått ankende part i andre sammenhenger.

Ankende part har aldri påstått at vannavgiften er « umulig å kontrollere » slik tingretten feilaktig skriver. Tingretten både burde og kunne dedusert at ankende parts brev av 31. mai 2011 var et utspill for videre dialog.

Ankende part har handlet aktsomt i sine bestrebelser på å avdekke lekkasjer i ledningsnett. Lov om kommunale vass- og kloakkavgifter sier intet om eventuelle lekkasjer. Loven bruker heller ikke uttrykket « gebyr », men « avgift », jf. § 2. I forskrift om begrensnig av forurensning (2004-06-01-931) brukes derimot uttrykket gebyr. Gebyret skal ikke overstige selvkost, og skal kun omfatte reelt forbruk, jf. forskriften § 16-4. Det er ikke unaturlig at lekkasjer faller utenfor dette. Videre åpnes det i den lokale forskriften for at avgiften fastsettes ut fra stipulert forbruk, dvs. etter en billighetsbetraktning eller lignende.

Den lokale forskriften § 10.3 er det eneste stedet hvor lekkasje er omtalt. Det synes åpenbart at det her siktes til avgiftspliktige uten vannmåler. Dette kan forstås som at forskriftsgiverne ikke tok høyde for den situasjon som Bodøsjøen Camping AS har havnet i,

dvs. med krav til helårsdrift med et skjørt og utdatert ledningsnett. Krav om full betaling vil medføre store begrensninger for muligheten til å forsøke å videreutvikle campingplassen. Imidlertid må det forutsettes at forskriftsgiverne la opp til at dette er et slik særlig tilfelle hvor vannavgiften skal fastsettes ut fra stipulert forbruk. Å kreve vannavgift for vann som har gått rett i bakken, kan ikke være i samsvar med intensjonen med loven, herunder at avgiften skal fastsettes til selvkost.

Kommunens henvisning til likebehandlingsprinsippet er ikke relevant all den tid kommunen ikke har vist til sammenlignbare tilfeller.

Subsidiært anføres det at kommunen fremdeles legger en for høy avløpsmengde til grunn for sine beregninger. Avgiftskravet må derfor uansett reduseres.

Det er ikke nedlagt noen formell påstand, men reelt sett gjøres det gjeldende at begjæringen om tvangssalg ikke skal tas til følge.

Bodø kommune v/kemneren opprettholder tidligere anførsler. Det gjøres gjeldende at kommunens fastsettelse er i samsvar med sentralt og lokalt regelverk, samt praksis for så vidt gjelder vannlekkasjer og vannmålere. Likebehandlingsprinsippet i forvaltningsretten står også sentralt. Det er ikke nedlagt noen formell påstand, men anketilsvaret forstås dit hen at anken påstås forkastet.

Lagmannsretten bemerker:

Anken avgjøres etter skriftlig behandling. Sakens dokumenter gir et fullt forsvarlig avgjørelsesgrunnlag, jf. tvisteloven § 29-15 første og annet ledd. Muntlige forhandlinger er heller ikke krevd av partene.

Lagmannsretten er kommet til samme resultat som tingretten. Slik lagmannsretten vurderer saken er det helt på det rene at Bodø kommune har rett til å kreve vannavgift ut fra forbrukt vannmengde, og at kravet utgjør legalpant etter panteloven § 6-1 annet ledd bokstav c. Dette fremgår også av vass- og kloakkavgiftslova § 4 første punktum. Av § 4 annet og tredje punktum følger det at kravet er tvangsgrunnlag for utlegg.

Ankende part synes å være av den oppfatning at Bodø kommune burde ha kommet ham mer i møte og fortsatt forhandlinger om avgiftens størrelse. Lagmannsretten må imidlertid forholde seg til at tvangsfullbyrdelse er begjært, og at det etter lagmannsrettens syn er godtgjort med stor grad av sannsynlighet at ankende part har brukt den mengde vann som avgiftskravet bygger på.

Lagmannsretten slutter seg til tingrettens begrunnelse, hvor det heter følgende:

Retten er kommet til at saksøktes innsigelser ikke kan føre fram. Det var saksøktes ansvar til en hver tid å føre kontroll med ledningsnettet som lå på hans eiendom. Vannmåler er oppsatt og det er usannsynlig at vannmåler ikke har fungert som normalt. Saksøkte må derfor betale vannavgift ut fra det forbruk som er registrert på måleren. Retten bemerker for øvrig at avløpsavgiften er redusert da lekkasjevann ikke har belastet ledningsnettet.

For øvrig bemerkes at ved tvist om kravets omfang, vil tvil regelmessig ikke kunne lede til at saken nektes fremmet.

Dersom ankende part mener at advokat Finn Ove Smith, Bodø, er inhabil som medhjelper, kan han eventuelt ta dette opp særskilt.

Anken blir etter dette forkastet.

Sakskostnader er ikke påstått.

Kjennelsen er enstemmig.

Slutning:

Anken forkastes.

[Tilbake](#)

Databasen sist oppdatert 3. april 2012